

under den Forudsætning, at man ikke vil paa-beraabe sig denne Lov for at modsætte sig Foranstaltninger, der iøvrigt maatte vise sig hensigtsmæssige for Kongerigets Finanser; der kan naturligvis være andre Grunde, hvorfor Regeringen kunde modsætte sig saadanne Foranstaltninger, men det maatte ikke kunne skee, fordi man, saa at sige, har deponeret sin Kassebeholdning paa den i Loven omtalte Maade. Som saadanne Foranstaltninger skal jeg nævne Dannelsen af et særligt Reservefond for Kongeriget, Nedfattelsen af den særlige kongerigske Statsgjæld, naar Conjuncturerne maatte stille sig gunstige derfor, saaledes at den kom til at bære lavere Rente. Jeg paapeger kun dette, ligesom jeg naturligvis ialfsald maa ansee det for en Selvfølge, at ingen Udgift af nogen meget stor Betydning, til Anliggender, som ere særlige for Kongeriget, skulde møde nogen Modstand, fordi Kongerigets særlige Finanser paa denne Maade vare engagerede i Totalkassebeholdningen.

I det Hele taget skal jeg saaledes være tilbøielig til at stemme for Lovudkastet med nogle Forandringer, hvorved Indenrigsministerens Stilling vilde komme til at træde klarere frem, men forsaavidt der i denne Forsamling skulde være stor Modstand mod denne Lov, og man skulde kunne see et Middel til at svække denne Modstand, ved at gjøre Indrømmelser med Hensyn til Tiden for dens Barighed, da skønner jeg heller ikke, at der vil kunne være Noget at erindre imod at tage en kortere Tidsfrist, f. Ex. et Par Aar eller selv 1 Aar. Vi vilde vel derved snart igjen komme tilbage til Spørgsmaalet, men vi kom ialtsald over Diebliffets Banfæligheder, og vi fik afgjort et vigtigt Spørgsmaal, nemlig om Ansvarligheden i denne Sag.

Jeg skal endnu kun sluttelig tillade mig en eneste Bemærkning, som vedrører Kassebeholdningens nuværende Bestyrelse og det Ansvar, man herfra maatte kunne gjøre gjældende endog uden nogen særlig Lov. Dersom vi tænke os, at vi ikke ved en fælles Imødekommen kunne naae til et Resultat, saa forekom-

mer det mig dog indlysende, at vi, forsaavidt vor Kassebeholdning ikke bruges til enten at dække vore egne Udgifter eller udrede det Bidrag, som paahviler os til Monarchiets Udgifter, maae være aldeles berettigede til at forlange, at den anvendes paa en frugtbringende Maade, og dersom den ikke anvendes paa en saadan Maade, mener jeg, at den, der anvender den paa en ufrugtbringende Maade, har et bestemt Ansvar for os. Dersom det altsaa virkelig skulde være Tilfældet, at vor Kassebeholdning blev brugt til at dække andre Landsdeles Underbalance eller til at staae i Forstud for dem, saa mener jeg, at dertil vilde udtræves særlig Bemyndigelse fra Rigsdagens Side. Vi ere berettigede til at fordrø, at Kassebeholdningen anvendes saaledes, at den bærer passende Renter i Forhold til Conjuncturer og Omstændigheder; men lykkes det at tilveiebringe Enighed om denne Lov, vil Sagen jo paa den Maade blive ordnet.

Tscherning: Jeg skal først behandle nogle Incidentpunkter. Den sidste ærede Taler har sagt, at Thinget vel maatte være opmærksomt paa, hvilken Betydning det havde, at Paragraphen om Statsraadet er gaaet ud af Grundloven; men det har slet ingen anden Betydning — og det har jeg dengang været ligesaa opmærksom paa, som nu — end, at der er blevet givet Kongen frie Hænder med Hensyn til, om han vil benytte de for Kongeriget ansvarlige Ministre til at danne et Statsraad eller ikke; derimod giver denne Paragraphs Udsettelse slet ingen Bemyndigelse til at bringe disse Ministre i et tvungent Afhængighedsforhold til andre Mænd eller Personligheder. De staae i et tvungent Afhængighedsforhold til Kongen, men Kongerigets Indenrigsminister er ikke en stamessiff Tvilling med Monarchiets Finantsminister, thi den ene kan blive og den anden kan gaae. Naar Kongen siger til Indenrigsministeren: Vi ville ikke mere i Geheimestatsraadet raadslaae om Kongerigets Anliggender, saa er han berettiget dertil; Ingen kan tvinge Kongerigets Anliggender ind i Geheimestatsraadet, og allermindst i dets Beslutningsphære. Naar den ærede